

THI PHẨM “TÓC HƯƠNG BÔNG” CỦA VÕ THẠNH VĂN

NGUYỄN CẨM THY GIỚI THIỆU

Nhà Phật có câu "Ái bất trọng bất sinh ta bà" nghĩa là người đến cõi đời này chỉ vì nghiệp ái. Nghĩa là trong mọi chúng ta đều bị yêu thương chi phối. Tùy vào mỗi người, mỗi đối tượng, mỗi hoàn cảnh mà tình yêu thương của mỗi tâm hồn khác nhau. Và dĩ nhiên nhà thơ Võ Thạnh Văn của chúng ta cũng không ngoại lệ. Đời sống và tâm hồn của một người vốn dĩ đã không đơn thuần thì đời sống và nội tâm của một người nghệ sĩ đa tài càng phong phú, sắc màu, huê dạng và tình yêu thương luôn là nguồn cảm hứng, khơi gợi cho nguồn thơ tìm đến...

Xin trân trọng mời quý bạn đọc đến với 12 khổ thơ thất ngôn TÓC HƯƠNG BÔNG của Phù Hư Dật Sĩ Võ Thạnh Văn. Các bạn sẽ bị cuốn trôi vào Thuyết ĐỊNH MỆNH của nhà thơ. Thuyết ĐỊNH MỆNH ấy, được nhiều người, tùy theo từng quan niệm, tùy vào từng triết phái và tùy vào từng phương tiện... mà mỗi người phô diễn dưới nhiều cung cách và hình thức khác nhau. Nhưng, dù khác nhau thế nào, thì thủy chung vẫn là phản ánh thân phận con người mỏng giòn, bị chi phối bởi ngoại cảnh, dưới nhiều cung bậc khác nhau. Thân phận con người mong manh và ngắn ngủi, vô thường... chỉ cần một cơn gió, một làn hơi, một cơn bão, một tuần mưa, một cơn nước lớn, một cơn nước ròng... là có thể thay đổi. Thời gian của một đời người ngắn ngủi, sớm nở tối tàn, môi vừa thắm đã nhạt, tóc mới xanh đã chớm phai màu, tồn vong sinh tử... chỉ một chiều theo vòng ĐỊNH MỆNH.

Tác giả, nhà thơ Phù Hư Dật Sĩ Võ Thạnh Văn, qua thi phẩm “TÓC HƯƠNG BÔNG” đã thể hiện quan điểm của mình theo ĐỊNH MỆNH THUYẾT của ông một cách nhẹ nhàng đầy thi vị, đượm chất lãng mạn, thom mùi thiền vị. Tác giả không giận trời trách đất, không hằn học với bản thân, cũng không cật vấn tình yêu và thân phận... Qua đó, bộc lộ được tấm lòng nhân đạo, đầy thương cảm với từng số kiếp, thân phận con người, những số phận bé nhỏ đầy rẫy rủi may của số phận sẵn dành. Với tâm tư của một người cầm bút chắc hẳn PHDS đã có không ít những ưu tư, trần trọc, khắc khoải, quan hoài... qua từng giai đoạn của những cuộc tình. Đó là những hành trình đến và đi, được và mất, thành và bại, hợp và tan qua từng mốc đời đầy thăng trầm và biến cố.

Những biến cố đời nghiệt ngã, đổ vỡ, tan thương, bất toàn, không viên mãn như Vương Thúy Kiều rơi vào lầu xanh, như Alisa (trong La Porte Étroite, của nhà văn Hiện Sinh André Gide) đi vào khung cửa hẹp... Bằng nhiều ẩn dụ, mặc ngôn,

ẩn ngữ... tác giả PHDS VTV để diễn tả cái mong manh vô thường bất định trong tình yêu. Và “Hương Tóc Bồng” là một tình yêu lung linh sáng, rực rỡ tươi, đáng ước mơ và đáng được trân quý. Nhưng, tình yêu càng cao thượng, càng tôn quý thì càng dễ bị ĐỊNH MỆNH xô vùi, tan nát, cay nghiệt... bởi ẩn lực và tiềm lực của ĐỊNH MỆNH, của luật đào thải và lý vô thường... đối với phận con người nhỏ bé, bất lực...

Kính mời quý tao nhân mặc khách thưởng lãm và hãy thực chứng...

TÓC HƯƠNG BỒNG – thơ phds Võ Thạnh Văn

Có những phận người vương tóc rối
Đau niềm cô quạnh cuối sân ga
Một đời mong ngóng: trưa, chiều, tối
Mà nắng hoàng hôn vẫn nhạt nhòa
Có những đời người lụy tóc ướt
Nên thương vô có, nhớ vô chừng
Mấy bận đi về say phiên trước
Mối manh chưa rõ, ngõ chưa từng
Có những tóc chiều vương mây úa
Bồng bênh như tự buổi liêu trai
Ruộng nương gầy héo từng bông lúa
Nên người biên biệt dấu thiên nhai
Có những tóc khuya sương đêm quyện
Ướt đầm gót tẻ trộn thê lương
Trăng tàn không kịp bàn riêng chuyện
Đã thấy đầu hiên gió lấm sương
Có những tóc xanh vàng kỷ niệm
Ổ nhàu từng con chữ trở trần
Hàng nghiêng vờn nét tình cay lịm
Môi người lạnh buốt những mùa băng
Có những tóc dài thêm trắc trở
Nên gà quên gáy sáng ban mai
Nên đêm, rừng lắng nghe lá thỏ
Lòng khe vách núi vẫn miệt mài
Những lọn tóc thề chưa trọn nghĩa
Nên mây giăng tím lối đi về
Tiếng dế đêm trường chùng mai mĩ
Nhạc trùng không giấu nổi sầu tê
Những mái tóc chiều sương pha muối
Một đời lận đận trắng tay không
Cuộc tình vỗ cánh giương mắt nuôi
Băng lãng chiều thu trộn rắng đông

Những cọng tóc mai hờn dang dõ
Gói ghém tàn hư sợi khói dăng
Kỷ niệm chao mờ từng trang vở
Chín trái sầu cay rụng mấy lần
Những búi tóc cao thâm cúi xuống
Cho đời dăng ngọt rượu nồng men
Cho xanh líp mạ, xanh từng luống
Cho trĩu ân tình chuối lệ hoen
Những búng tóc trầm thơm bồ kết
Thắt chặt đời nhau ngát vị nồng
Thoang thoảng hương cau pha gió tết
Bướm ong chăm chút nắng lụa hồng
Những nhánh tóc phai hồn rã mục
Pha thêm hư ảo phấn bùa mê
Con sông còn chở phù sa đục
Nên tóc hương bông thắm cuối khe...

Tháng 11/1971

phù hư dật sĩ

VÕ THẠNH VĂN